



Arrest

nr. 106 427 van 8 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VANDENBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 november 2010 een asielaanvraag in, waarbij hij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 31 januari 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker diende op 12 februari 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 18 februari 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11 ° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

4° wanneer hij door de Minister, op eensluidend advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen, geacht wordt de internationale betrekkingen van België of van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, te kunnen schaden;

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

9° wanneer hij met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de overheden van de overeenkomstsluitende Staten, ter verwijdering van het grondgebied van deze Staten, aan de Belgische overheden wordt overgedragen;

10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden;

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken;

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden. Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.

De minister of zijn gemachtigde kan, in dezelfde gevallen, de vreemdeling een verblijfplaats aanwijzen voor de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren.

De Minister of zijn gemachtigde kan echter deze opsluiting telkens met een periode van twee maanden verlengen wanneer de nodige stappen om de vreemdeling te verwijderen werden genomen binnen zeven werkdagen na de opsluiting van de vreemdeling, wanneer zij worden voortgezet met de vereiste zorgvuldigheid en wanneer de effectieve verwijdering van deze laatste binnen een redelijke termijn nog steeds mogelijk is.

Na een verlenging kan de in het voorgaande lid bedoelde beslissing enkel door de Minister genomen worden.

Na vijf maanden te zijn opgesloten, moet de vreemdeling in vrijheid worden gesteld.

In de gevallen waarin dit noodzakelijk is voor de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid, kan de opsluiting van de vreemdeling, na het verstrijken van de termijn bedoeld in vorig lid, telkens verlengd worden met één maand, zonder dat de totale duur van de opsluiting daardoor evenwel meer dan acht maanden mag bedragen."

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel ten onrechte geoordeeld dat verzoeker het grondgebied moet verlaten omdat hem kennis werd gegeven van het feit dat zijn asielaanvraag niet overweging word[t] genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat er echter aan voorbij dat verzoeker vluchteling is en dat zijn asielpcedure nog steeds hangende is. Verzoeker heeft weliswaar op 18 februari 2013 van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname ontvangen, doch meent hiertegen in beroep te willen gaan, en, indien noodzakelijk, zal hij een derde aanvraag indienen daar hij pas recentelijk in het bezit werd gesteld van documenten ter staving van zijn motieven tot asielaanvraag, en hij nog niet de mogelijkheid heeft gehad deze voor te leggen. Verzoeker ziet dan ook niet in waarom de Dienst Vreemdelingenzaken toch heeft besloten om hem meteen het land uit te sturen."

3.1.2. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal op 31 januari 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en dat verzoeker tegen deze beslissing geen beroep instelde. De gemachtigde van de staats-

secretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam voorts, met betrekking tot verzoekers tweede asielaanvraag, op 18 februari 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoekers standpunt dat hij *“vluchteling is”* en *“dat zijn asielpcedure nog steeds hangende is”* mist dan ook feitelijke grondslag. Er moet hierbij op worden gewezen dat het feit dat verzoeker een beroep instelde tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van zijn tweede asielaanvraag niet toelaat te besluiten dat zijn asielaanvraag op zich nog in behandeling was. Tevens moet worden benadrukt dat het indienen van een beroep bij de Raad tegen een beslissing tot weigering tot in overwegingname hoe dan ook geen schorsende werking heeft en verweerder niet verhindert om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verzoekers bewering dat hij de intentie heeft een nieuwe asielaanvraag in te dienen – een gegeven waarmee verweerder daarenboven geen rekening kon houden aangezien verzoeker dit niet meedeelde – vormt evenmin een beletsel om over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen niet overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet tot een verblijf van meer dan drie maanden was gemachtigd – verzoeker beschikte over geen enkele verblijfsmachtiging –, zodat, gelet op artikel 7, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet, hem wel degelijk een bevel om het grondgebied kon worden afgegeven.

De beschouwingen van verzoeker laten bijgevolg niet toe vast te stellen dat enige bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden (formele motiveringsplicht).

b) In de motivering moeten zowel de feitelijke als de juridische motieven worden vermeld op grond waarvan het bestuur de beslissing genomen heeft en deze motivering moet afdoende zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten (materiële motiveringsplicht).

In casu is noch aan de formele motiveringsplicht voldaan, in die zin dat de bestreden beslissing quasi geen motieven voor de beslissing weergeeft, noch aan de materiële motiveringsplicht daar dit motief zoals blijkt uit wat voorafgaat in de uiteenzetting van het eerste middel, geenszins correct, noch pertinent, laat staan afdoende is.”

3.2.2.1. Er dient allereerst te worden gesteld dat uit verzoekers uiteenzetting van zijn eerste middel duidelijk blijkt dat hij de wetbepaling kent die aan de grondslag ligt van de bestreden beslissing. Deze beslissing is derhalve niet opgesteld op een wijze die verzoeker niet toelaat te weten wat de juridische basis ervan is. Hij heeft bijgevolg geen belang heeft bij het aanvoeren van een schending van de formele motiveringsplicht op basis van een mogelijke leemte in de juridische overwegingen (RvS 4 oktober 1994, nr. 49.427).

Met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel moet daarnaast worden benadrukt dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze beslissing heeft genomen omdat

verzoeker niet gemachtigd is om in het Rijk te verblijven. Aan de verplichting om een motivering in feite in een administratieve beslissing op te nemen is dus voldaan.

Tevens wordt uitdrukkelijk gesteld dat de bestreden beslissing genomen wordt in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en dat verzoeker, in toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet, een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten wordt toegekend.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.2.2.2. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve ook niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstructie van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu is het bestuur klaarblijkelijk bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan. Verzoeker benadrukt wederom dat verweerder eraan voorbijgegaan is dat de Heer [M.] over nieuwe bewijsstukken beschikt en tenminste de mogelijkheid moet krijgen deze voor te leggen, gelet op het feit dat zij zijn aanvraag duidelijk staven en een nieuw licht op de zaak kunnen werpen. Verweerder is dan ook klaarblijkelijk onzorgvuldig tewerk gegaan.”

3.3.2. Er moet worden gesteld dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met documenten die verzoeker niet aanbracht.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt bovendien dat verzoeker toen hij op 14 februari 2013 door verweerder werd gehoord uitdrukkelijk verklaarde niet te beschikken over nieuwe documenten ter onderbouwing van zijn tweede asielaanvraag.

Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststellingen, dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder onzorgvuldig optrad door bij het nemen van de bestreden beslissing voorbij te gaan aan het feit dat hij over nieuwe bewijsstukken beschikte ter staving van een asielaanvraag.

Het derde middel is ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Het bestuur schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

In casu kan verzoeker niet geloven dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem het land uitwijst terwijl hij over nieuwe elementen beschikt om zijn verhaal en aanvraag voldoende te motiveren. De bestreden beslissing schendt dan ook flagrant het redelijkheidsbeginsel.”

3.4.2. Opnieuw moet worden geduïd dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening kon houden met documenten waarvan verzoeker beweerde ze niet te hebben, zodat ook geen schending van het redelijkheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het vierde middel is ongegrond.

3.5.1. Verzoeker voert in een vijfde middel de schending aan van de rechten van de verdediging en van de hoorplicht.

Zijn uiteenzetting luidt als volgt:

“Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat eenieder jegens wie een besluit wordt genomen dat zijn belangen op ingrijpende wijze beïnvloedt, vooraf in kennis dient te worden gesteld van de feitelijkeheden en redenen die aanleiding kunnen geven tot deze beslissing en de kans en de gelegenheid moet krijgen om zich te verdedigen en zijn standpunt omtrent de omstandigheden van de zaak kenbaar te maken. Bijgevolg dient de betrokkene nog tijdens de administratieve procedure minstens te worden gehoord en de gelegenheid te krijgen om zijn versie van de feiten weer te geven (HvJ C-32/95 Commissie t. Lisretal e.a. en HvJ 85/76 Hoffman- La Roche t. Commissie).

In casu is uit het voorgaande duidelijk gebleken dat de rechten van verdediging en de hoorplicht geschonden worden. Op geen enkel moment heeft verzoeker zich kunnen verdedigen tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag, er werd immers meteen een beslissing genomen om het land te verlaten. Verzoeker heeft zich dan ook op generlei manier kunnen verdedigen tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag, en heeft niet de kans gekregen om zijn situatie toe te lichten en aan te tonen dat hij wel degelijk nood heeft aan internationale bescherming, en de motieven van de commissaris-generaal op grond waarvan zijn asielaanvraag werd afgewezen grondslag missen.

Te meer gelet op het feit dat de Heer [M.], na lang wachten buiten zijn wil om, eindelijk in het bezit werd gesteld van de nodige documenten om zijn aanvraag te staven, maar hij door onderhavige beslissing de mogelijkheid niet krijgt om deze nieuwe elementen voor te leggen aan de bevoegde instanties, hoeft het dan ook geen verder betoog dat de rechten van verdediging schromelijk geschonden werden.”

3.5.2. Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn stelling dat de hoorplicht miskend werd. Immers, de hoorplicht houdt, als beginsel van behoorlijk bestuur, enkel in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 18 mei 2006, nr. 158.985). De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, om reden dat de verzoeker langer in het Rijk verblijft dan toegelaten, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien, aangezien deze beslissing voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en niet is gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker zoals begrepen in de zin van het voornoemde beginsel van behoorlijk bestuur.

De Raad herhaalt daarnaast dat verzoeker op 14 februari 2013, in het raam van zijn tweede asielaanvraag, werd gehoord door verweerder en de kans had om alle dienstige inlichtingen mee te delen. Verzoekers bewering dat hij niet de kans had zijn situatie kenbaar te maken en dienstige feiten weer te geven mist bijgevolg feitelijke grondslag.

De in voorliggende zaak bestreden beslissing vormt ook geen beletsel voor verzoeker om, op basis van de nieuwe stukken die hij beweert te bezitten, een nieuwe asielaanvraag in te dienen of om een beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij zijn asielaanvraag niet in overweging wordt genomen.

Een schending van de hoorplicht of van de rechten van de verdediging wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het vijfde middel is ongegrond.

3.6.1. In een zesde middel voert verzoeker de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661).

In casu mocht verzoeker er toch van uitgaan dat hij minstens nog de kans zou krijgen om in beroep te gaan tegen de afwijzingsbeslissing van zijn asielaanvraag alvorens het land te worden uitgestuurd. Hij heeft immers alles gedaan wat het bestuur hem vroeg en heeft zonder fout en tijdig alle documenten, op dat moment in zijn bezit, overgemaakt waarnaar hem gevraagd werd. Hij vertrouwt erop dat de foutieve beslissing van de commissaris-generaal om zijn asielaanvraag af te wijzen, rechtgezet zou worden in beroep, te meer gelet op het feit dat hij pas recentelijk over nieuwe elementen beschikt ter staving van zijn aanvraag. De bestreden beslissing schendt dan ook het rechtszekerheidsbeginsel.”

3.6.2. De Raad kan slechts aangeven dat artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 verweerder de verplichting oplegt om een bevel om het grondgebied af te geven wanneer hij, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, een herhaald asielverzoek van een vreemdeling die niet tot een verblijf is gemachtigd of toegelaten niet in aanmerking neemt. Ook artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet noopte verweerder in casu om de bestreden beslissing te nemen, zodat niet kan worden geconcludeerd dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend.

Het zesde middel is ongegrond.

3.7.1. In een zevende middel voert verzoeker de schending van het proportionaliteitsbeginsel aan.

Zijn toelichting luidt als volgt:

“Uit het proportionaliteitsbeginsel volgt dat uit de afweging van de belangen van de rechtzoekende jegens de belangen van de staat niet mag blijken dat de belangen van de rechtzoekende onevenredig geschaad worden door de gevolgen van de beslissing van het bestuur.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker het land moet verlaten. Hij kan echter nergens heen en als hij zou terugkeren naar Afghanistan bestaat het gevaar dat hij worden ontvoerd of zelfs gedood. Deze beslissing raakt verzoeker dan ook in de kern van zijn bestaan en ontnemt hem zijn recht op leven, het meest fundamentele recht van de mens. De ernst hiervan en de mate waarin verzoeker benadeeld wordt, wegen dan ook niet op tegen de nadelen die de staat zou ondervinden van een positieve beslissing, wat deze ook moge zijn.”

3.7.2. Met verwijzing naar de bespreking van het zesde middel moet worden gesteld dat verweerder optrad ingevolge een verplichting die voortvloeit uit de wet en dat hij op basis van een beginsel van behoorlijk bestuur niet vermocht af te wijken van een wettelijke norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

Ten overvloede kan worden toegelicht dat alvorens de bestreden beslissing werd genomen werd vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en hij vervolgens geen nieuwe gegevens aanbracht, zodat hij niet kan voorhouden dat hij niet in de mogelijkheid is om terug te keren naar zijn land van herkomst omdat hij er gevaar loopt.

Het zevende middel is ongegrond.

3.8.1. Verzoeker voert in een achtste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn stelling luidt als volgt:

“Artikel 2 EVRM voorziet in het recht op leven en artikel 3 beschermt verzoeker tegen foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De kans dat verzoeker hiervan het slachtoffer wordt als hij het land moet verlaten is reëel. De bestreden beslissing schendt dan ook de artikelen 2 en 3 van het EVRM.”

3.8.2. Het kan volstaan nogmaals te duiden dat de bestreden beslissing pas werd genomen nadat door de bevoegde diensten werd vastgesteld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd dus voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing vastgesteld dat hij niet het voorwerp uitmaakte van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en er werd, gelet op artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, tevens geconstateerd dat verzoeker geen reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen en straffen in zijn land van herkomst en dat er geen sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De bestreden beslissing houdt voorts ook geen verplichting in om terug te keren naar een regio die verzoeker als gevaarlijk beschouwd.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het achtste middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK